

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. P.**
bytem B. J. 5218, X Z.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. 7. 2017, č. j. KUOK 70086/2017,
ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 5. 2017, č. j. SMOL/072278/2017/OARMV/DPD/Kuc.
2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve znění platném do 30. 6. 2017.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. C.

3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 21. 9. 2016 v 18.27 h v úseku silnice I/55 u obce Velký Týnec – Vsisko, GPS: 017°18'44.369"E, 49°37'47.591"N, ve směru jízdy od obce Krčmaň na obec Olomouc, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Ford, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec zákonem na 90 km/h, neboť řídil uvedené motorové vozidlo rychlostí 114 km/h, kdy tak i po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 110 km/h, tedy rychlost o 20 km/h vyšší, než jaká byla v daném úseku jako maximální dovolena. Tím žalobce porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
4. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu, protože magistrát uzavřel, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, ačkoliv tento návod nebyl proveden jako důkaz.
5. Stejně nepřezkoumatelný pro nepodloženost byl závěr magistrátu, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, neboť v případě jakékoliv vady by vůbec nedošlo ke změření či pořízení snímku nebo by se na snímku zobrazovaly nějaké anomálie (např. větší část vozidla by chyběla).
6. Ani tato údajná funkce rychloměru nebyla v řízení o přestupku nijak prokázána a přitom způsob fungování silničního rychloměru není notorií, a proto je nutné ji v řízení procesně správným způsobem prokázat.
7. Nepřezkoumatelný je i závěr magistrátu, že nebylo třeba zjišťovat, zda policie postupovala v souladu s návodem k obsluze. Podle magistrátu bylo podstatné pouze to, že bylo měření provedeno kalibrovaným a schváleným měřidlem a proškolenými policisty.
8. Magistrát přehlédl námitku žalobce, že podle ověřovacího listu lze rychloměr používat pouze v souladu s návodem k obsluze. Při měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze nesvědčí ověření a je zřejmé, že v řízení o přestupku je podstatné odstranit jakékoliv pochybnosti o tom, že policisté při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze.
9. Nadto nebylo nijak prokázáno, že by policisté byli proškoleni. Toto nelze presumovat pouze z jejich pracovního zařazení. Sice lze dovodit, že policisté by k měření rychlosti měli být proškoleni, pokud měří rychlost, nicméně v řízení o přestupku nelze tyto skutečnosti v podstatě v neprospěch žalobce presumovat, protože platí zásada *in dubio pro reo*, a naopak je nutné presumovat, že policisté proškoleni nebyli, není-li prokázán opak. Přitom i kdyby byli proškoleni oba policisté, nijak by to neprokazovalo, že provedli měření v souladu s návodem k obsluze.
10. Jedině provedením důkazu návodem k obsluze bylo možné zjistit, jaké jsou požadavky návodu na místo měření a ověřit, zda tyto požadavky dané místo splňovalo, což žalobce konkrétně rozporoval. Na základě návodu mohla být odstraněna i pochybnost o tom, zda lze důvěřovat hodnocení provedeného měření svědkyní C., jehož podloženost v návodu žalobce sporoval.
11. Dále se magistrát nijak nevyjádřil k námitce žalobce, že hodnocení provedeného měření svědkyní C. nemá žádný podklad v návodu k obsluze a je zcela irrelevantní. V tom žalobce shledával nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
12. Žalobce dále poukazoval na zjevnou neznalost policistů ohledně návodu k obsluze. K tomu žalovaný uvedl, že po policistech nelze chtít, aby byli schopni citovat návod k obsluze. Žalobce namítl, že s tím se lze samozřejmě ztotožnit, nicméně policisté ani na zcela

konkrétně položené dotazy neuvedli nic konkrétního k tomu, jak bylo měření provedeno, respektive jaké jsou požadavky na místo měření, ačkoliv se podle magistrátu mělo jednat o proškolené policisty. Výpovědi policistů tyto pochybnosti o provedeném měření neodstranily.

13. Žalobce konkrétně namítal, že si při silniční kontrole všiml, že měřicí vozidlo mělo podhuštěnou pneumatiku, což mělo za následek ztrátu kalibrace a změření vyšší než skutečné rychlosti. Ze snímku je patrné, že došlo k reflexi, neboť na snímku se nachází kovové plochy (svodidla a sloup), na snímku chybí část vozidla žalobce.
14. Tyto námitky správní orgány řádně nevypořádaly a zůstala pochybnost o tom, zda policisté provedli měření ověřeným a kalibrovaným rychloměrem, neboť při podhuštění pneumatik podle názoru žalobce nedochází jen ke ztrátě kalibrace, ale též ke ztrátě ověření v důsledku ztráty metrologických vlastností. Pochybnost zůstala i o tom, zda měření policisté provedli s návodem k obsluze, což opět způsobuje pochybnost o ověření.
15. Správní orgány uvedly k těmto námitkám pouze zcela irelevantní úvahy. Správní orgány uvedly odkaz na svědeckou výpověď, že technický stav kontroloval svědek i mechanici, což je však v rozporu se zápisem jeho výpovědi, ze které lze dovodit, že vozidlo kontrolují pouze mechanici a v údajně dokonalém technickém stavu je tak vždy před službou, z čehož vyplývá, že svědek vozidlo již sám nekontroloval.
16. K námitce žalobce, že palubní počítač by nemusel nahlásit podhuštění pneumatiky, neboť není k tomuto nijak ověřen, pak správní orgán uvedl, že palubní počítač je technickou vymožeností, což však žalobce nijak nepřesvědčilo v tom, že by bylo možné na schopnost palubního počítače nahlásit podhuštění pneumatiky spoléhat natolik, že by mohlo na tomto podkladě dojít k jeho odsouzení z přestupku.
17. Podle žalobce nebylo nijak prokázáno, že by palubní počítač takovou funkcí disponoval, jakož ani to, že by tato funkce v předmětné době řádně fungovala a dokonce ani to, že by policisté případný signál, že došlo ke snížení tlaku v pneumatikách, dostatečně zpozorovali.
18. K tvrzení správního orgánu, že žalobce mohl již na místě uvést, že pneumatika měřicího vozidla je podhuštěná, žalobce uvedl, že taková úvaha je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán naprosto ignoroval to, že žalobce u této námitky uvedl, že již na místě nenamítal podhuštění pneumatiky, neboť teprve posléze se seznámil s tím, že to má za následek změření vyšší než skutečné rychlosti.
19. K žalobcovu návrhu na jeho účastnickou výpověď, kterou chtěl žalobce prokázat podhuštění pneumatiky měřicího vozidla, pak správní orgán zcela absurdně uvedl, že důkazní břemeno je na straně žalobce. Žalobce totiž právě návrhem na svoji účastnickou výpověď navrhoval důkazní břemeno unést. Žalobce proto shledal takovou úvahu nepřezkoumatelnou pro nesrozumitelnost. Dále žalobce namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť mu nebylo umožněno být vyslechnut ve své věci.
20. Žalobce namítl, že správní orgán překročil svou pravomoc, když mu výrokem závazně určil, že musí pokutu a náklady řízení uhradit platbou na účet správního orgánu u České spořitelny a. s. Žalobce byl přesvědčen o tom, že může tuto platbu provést libovolným způsobem podle § 163 odst. 3 daňového řádu, případně hotovostně na pokladně úřadu. O tyto možnosti byl však nezákonným výrokem krácen, ačkoliv právě platba v hotovosti by pro žalobce byla nejjednodušší.

21. Žalobce namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány použily. Není tak zřejmé, zda správní orgány postupovaly v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
22. Rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť magistrát se vůbec nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, tedy zda bylo jeho účelem zvyšování bezpečnosti provozu, jakož i tím, zda bylo prováděno oprávněným subjektem.
23. V tomto případě byl rychloměr ve vlastnictví soukromoprávního subjektu – společností RAMET a. s., a magistrát se měl *ex officio* zabývat tím, jaké jsou smluvní podmínky ve věci pronájmu tohoto zařízení Policii ČR, konkrétně tím, zda se soukromoprávní subjekt na měření rychlosti nepodílí nezákonným způsobem, například podílem na uložených pokutách apod.
24. Jmenovaná společnost je vedle vlastníka rychloměru taktéž jeho výrobcem a autorizovaným metrologickým střediskem, které rychloměru udělilo ověření (nelze též přehlédnout, že tato společnost kalibrovala i simulátor, na kterém byl rychloměr ověřen).
25. Podle žalobce je takto rozsáhlá participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti nepřípustná, a nadto ověření udělané subjektem, který má zjevný ekonomický zájem na udělení ověření (neboť neověřený rychloměr je prakticky neprodejný), vzbuzuje sama o sobě vážné pochybnosti, a dle názoru žalobce vůbec nelze k ověření udělenému výrobcem rychloměru přihlížet, neboť výrobce je v takovém případě podjatý, neboť pokud neudělí svému výrobku ověření, způsobí si tím nezanedbatelnou ekonomickou škodu.
26. Žalobci se nepodařilo v právním řádu najít žádný základ pro skryté měření rychlosti Policií ČR. Žalobce nerozporoval, že Policie ČR je oprávněna měřit rychlost, nicméně v žádném právním předpise žalobce nenalezl základ pro skrytý způsob výkonu této pravomoci.
27. Veřejná moc by měla být vykonávána veřejně, a to zvláště platí tehdy, jedná-li se o pořizování důkazů, které následně slouží v řízení trestní povahy. Žalobce namítal nezákonný způsob pořízení důkazu o překročení rychlosti, a tedy jeho procesní nepoužitelnost. Skryté měření rychlosti je jednáním *ultra vires*.
28. Nebylo nijak prokázáno, že by místo, kde došlo ke změření, bylo úsekem, ve kterém by podle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu platil rychlostní limit 90 km/h, a takový závěr ani nebyl nijak odůvodněn.
29. Ke změření došlo na dálnici nebo silnici pro motorová vozidla v úseku, kde platil rychlostní limit 110 km/h nebo 130 km/h a je tedy zřejmé, že k žádnému přestupku nedošlo.
30. Výrok napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporný, neboť obsahuje jak GPS údaje, které odkazují na pole mezi obcí Samotišky a Továř. Podle zbytku výroku rozhodnutí mělo k přestupku dojít v úseku silnice I/55 u obce Velký Týnec – Vsisko, ve směru jízdy od obce Krčmaň na obec Olomouc.

31. Soustředíme-li se na GPS údaje, tak k přestupku mělo dojít na poli, tedy mimo pozemní komunikaci a v místě, kde žádný rychlostní limit neplatí. Výrokem je tedy žalobci kladeno za vinu jednání, u kterého absentuje protiprávnost, což nelze aprobovat.
32. GPS údaje uvedené ve výroku rozhodnutí nemají oporu v podkladech a ani v odůvodnění. Není zřejmé, odkud a jak správní orgány tyto údaje odvodily. Podle těchto údajů mělo k přestupku dojít ve správním obvodu Městského úřadu Šternberk, správní orgán tedy nebyl místně příslušný.
33. Žalobce nesouhlasil se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
34. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že první „námitka“ je snahou o zpochybnění měření na základě ničím nepodložených úvah. Právní zástupce žalobce, tak jako v obdobných případech týkajících se měření rychlosti (žalobce o těchto nemá zajisté povědomí) opětovně poukázal na skutečnost, že nebyl proveden důkaz návodem k obsluze. Stejně námitky již posuzoval Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016–48. Se závěry tam uvedenými se žalovaný ztotožnil.
35. Námitka týkající se údajného překročení pravomoci správního orgánu je nedůvodná a tvrzené skutečnosti jsou ryze spekulativní, neboť pokud je něco závazné, tak zajisté ne způsob úhrady, ale výše částky, která má být uhrazena a číslo účtu, na který má být poukázána.
36. Taktéž námitka, že nelze z rozhodnutí zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily, je nedůvodná, neboť se vždy užívají právní normy „účinné v době rozhodování“, a dle žalovaného není třeba tuto skutečnost uvádět. Co se týká názoru o skrytém měření, touto problematikou se již zabýval i Nejvyšší správní soud a neshledal v takto prováděném měření porušení zákona o silničním provozu.
37. Žalovaný dále uvedl k námitce týkající se skutečnosti, že nebylo prokázáno, že měření nebylo prováděno v úseku platnosti limitu 90 km/h, tato je vyvrácena svědeckou výpovědí policisty. GPS údaj je zaznamenán automaticky a není ovlivněn zásahem policistů a z uvedeného důvodu ho lze stěží zpochybnit. Je nutno vzít v úvahu, že rozmezí přesnosti GPS údaje má určité rozmezí, které může činit až 50 m.
38. Podle žalovaného správní orgány dostaly své povinnosti postupovat v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zjistily stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce.
39. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 7. 2017 - s přihlédnutím ke specifickým daného řízení.
40. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku Policie ČR ze dne 22. 9. 2016 spáchání přestupku, tak jak je uvedeno výše. Do ručně psaného oznámení se žalobce nepodepsal a nevyjádřil. Podle automaticky pořízeného záznamu o přestupku z rychloměru byly tímto rychloměrem stanoveny souřadnice GPS. Vozidlo bylo změřeno ze vzdálenosti 223,6 m. Vozidlo je na snímku vyobrazeno v jeho pravé části, registrační značka je zcela čitelná, světelné a klimatické podmínky jsou dostačující pro

zobrazení vozidla, včetně nápisů na zadním okně (např. iPhone) a zřetelného obrázkového symbolu Apple.

41. Podle ověřovacího listu č. 190/15 ze dne 24. 11. 2015 rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen. Konec platnosti ověření byla dne 23. 11 2016.
42. V úředním záznamu ze dne 21. 9. 2016 byl po zjištění přestupku žalobce zastaven služebním vozidlem Policie ČR. Žalobce předložil doklady a byl ztotožněn podle občanského průkazu. Žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení nesouhlasil. Důvod nesouhlasu nebyl v úředním záznamu uveden.
43. Podle výpisu z evidenční karty žalobce má řidičské oprávnění od roku 2000, stav bodového hodnocení žalobce byl 0 bodů a žalobce měl jeden záznam v evidenci přestupků.
44. Příkazem ze dne 2. 12. 2016 magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč.
45. Po podání odporu bylo dne 8. 2. 2017 provedeno ústní jednání, při kterém si zmocněnkyně žalobce vyžádala kopii spisu, včetně protokolu o ústním jednání a výsledcích svědků. Magistrát určil lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí do 15. 2. 2017.
46. Svědkyně nstržm. Z. C. ve své výpovědi k věci uvedla, že si s odstupem času nic nepamatuje, ani neví, jak pán vypadal, možná by si ho vybavila, kdyby ho viděla. Pokud jezdí s kolegou S., tak nastavení rychloměru provádí kolega a svědkyně provádí vlastní měření. K dotazu magistrátu na úpravu dopravního značení – změnu nejvyšší dovolené rychlosti, svědkyně uvedla, že si myslí, že ke změně nedošlo, už si to nepamatuje, je to dlouho. K dotazu, jak prováděla dané měření, svědkyně uvedla, že nstržm. S. nastavil rychloměr, ona aktivovala rychloměr a následně měřila rychlost. Na dotaz magistrátu, jak poznala, že je provedené měření správné, svědkyně uvedla, že když přístroj zjistí překročenou rychlost, tak provede fotodokumentaci a ona se podívá na „mřížku“, zda měření proběhlo správně. Pokud je provedeno správně, tak se vozidlo přestupce zastavuje. Na dotaz magistrátu, zda je měření provedeno správně, i když se vozidlo na snímku nenachází celé, svědkyně uvedla, že registrační značka vozidla musí být v mřížce, a pokud to tak je, je měření správné. Na dotaz magistrátu, zda kontrolovala technický stav služebního vozidla před započítím měření, svědkyně uvedla, že ho nekontrolovala, poněvadž není řidič; to má na starosti nstržm. S.. K dotazu magistrátu jaké parametry musí splňovat místo měření rychlosti, svědkyně uvedla, že pokud je radar nastaven správně, pak je měření platné.
47. Svědek nstržm. M. S. uvedl k věci ve své výpovědi, že předmětného dne prováděli na silnici I/55 u Vsiska dohled nad silničním provozem, který byl zaměřen na rychlost v tomto úseku. Měření prováděli civilní Octavii, ve které je nainstalován měřič RAMER 10 C. Nastavení radaru provedli dle návodu k obsluze, prováděl ho svědek, radar pak při měření obsluhovala kolegyně nstržm. C.. Svědek byl řidičem vozidla. V tom čase na souřadnicích, jak je uvedeno v záznamu o přestupku, bylo změřeno vozidlo. Svědek si již nepamatoval typ vozidla, ale měl zlínskou registrační značku, asi Ford. V místě měření ze směru jízdy od Krčmaně na Olomouc je dvouproutá pozemní komunikace. Policie se na dvouprouté komunikaci pohybuje v pravém jízdním pruhu a jede nejvyšší dovolenou rychlostí v daném úseku 90 km/h a vozidla jedoucí rychleji v levém jízdním pruhu je předjíždějí. Žalobci bylo v měřeném úseku naměřeno 114 km/h, po odečtení odchylky 110 km/h. Radarový měřič je nastaven od 105 km/h, tedy ještě o 15 km více než je nejvyšší dovolená

rychlost. Ve chvíli, kdy je žalobce předjel v levém jízdním pruhu, tak ho radarový měřič zaměřil a vyfotil. Pak se kolegyně podívala na displej, a pokud je to vozidlo správně zachyceno – registrační značka je v takové mřížce, tak za vozidlem jeli a zastavili je za pomoci VRZU a nápisu STOP. Žalobce spolupracoval a následoval jejich vozidlo, pak zastavili na odstavné ploše, kde byl žalobce vyzván k předložení dokladů předepsaných k řízení a provozu motorového vozidla. Žalobce doklady vydal, byla provedena dechová zkouška a lustrace řidiče a vozidla, následně bylo žalobci sděleno, jakého přestupku se dopustil. Žalobce nesouhlasil s vyřízením přestupku v blokovém řízení, k věci se nijak nevyjadřoval a oznámení asi odmítl podepsat. K dotazu magistrátu, jestli policisté projeli trasu, než začali v daném úseku měřit a zda zjistili, jestli nedošlo k úpravě dopravního označení a změně nejvyšší dovolené rychlosti, svědek odpověděl, že jsou v tomto úseku denně a ke změně v daném úseku nedošlo a je tam stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, a to právním předpisem. Na dotaz magistrátu, zda prohlašuje, že provedli všechny úkony, které souvisí s nastavením silničního radarového rychloměru RAMER 10 C a měřením nejvyšší dovolené rychlosti tímto rychloměrem v daný den v souladu s návodem k tomuto rychloměru, svědek prohlásil, že nastavení silničního radarového rychloměru RAMER 10 C v daný den provedl v souladu s návodem k tomuto rychloměru. Taktéž samotné měření nejvyšší dovolené rychlosti v daný den bylo provedeno v souladu s návodem k tomuto rychloměru. K dotazu magistrátu, zda mohlo dojít k záměně měřeného vozidla a žalobce, svědek odpověděl, že rozhodně ne, mezi nimi nejelo žádné vozidlo a v tu chvíli, kdy oni změří vozidlo, zapnou výstražné znamení a není problém ani v hustém provozu za vozidlem proklídkovat. K dotazu magistrátu svědek uvedl, že počasí si nepamatuje a na dotaz, jak nastavil rychloměr pro měření, svědek uvedl, že ještě předtím než vyjeli služebním vozidlem, tak dle návodu k obsluze nastavil rychloměr. K dotazu magistrátu, zda kontroloval technický stav vozidla před měřením, svědek uvedl, že ano, že technický stav kontrolují zaměstnanci – technici Policie ČR, a vozidlo před službou je v technickém stavu bez závad. Na dotaz magistrátu, zda kontrolovali tlak v pneumatikách před měřením, svědek uvedl, že ne, palubní počítač by ho upozornil na případnou závadu. Na dotaz, zda kontroloval hloubku dezénu pneumatik, uvedl, že ne, poněvadž je to nové vozidlo, asi půl roku. Na dotaz, zda jejich vozidlo mělo zimní nebo letní pneumatiky, svědek uvedl, že letní, a že si myslí, že tyto technické údaje nemají vliv na správnost měření. Na dotaz magistrátu, kdo se stará o technický stav vozidel, svědek odpověděl, že přímo mechanici Policie ČR. Na dotaz na provoz v místě a v době měření svědek uvedl, že si na něj nevzpomene.

48. Ve vyjádření doručeném magistrátu dne 15. 2. 2017 žalobce popřel, že by se dopustil přestupku, namítl, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze a obsírně rozvedl důvody tohoto tvrzení. Žalobce zdůrazňoval zejména rozpor mezi výpověďmi policistů a povinnostmi podle návodu k předmětnému rychloměru. Dále žalobce namítal rozpor mezi Ověřovacím listem, podle kterého rychloměr byl zabudován před ověřením dne 24. 11. 2015, čili vozidlo Policie ČR muselo být víc jak rok staré. Žalobce namítl podhuštěnou přední pneumatiku, a v tom důsledku nepřesné měření a další námitky shodné s žalobními. Žalobce navrhl provést důkaz návodem k obsluze, vlastní svědeckou výpovědí a vyjádřením Českého metrologického institutu a ohledáním místa.
49. Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2017 magistrát uznal žalobce vinným z předmětného přestupku. Magistrát zjistil, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty. K námitce, že palubní počítač není bezchybným a technicky způsobilým vykonávat místo služební hlídky její povinnosti, a že tento počítač

Shodu s prvním potvrdzuje M. C.

nemá potřebných ověření k této funkci, magistrát uvedl, že palubní počítače, které jsou instalovány v motorových vozidlech, jsou technickou vymožeností a komfortem pro uživatele motorových vozidel, kdy mechanické měřidlo jistě není natolik přesné a citlivé jako elektronická čidla (mechanismy), které mimo jiné, např. měří tlak vzduchu v pneumatikách a okamžitě signalizují řidiči „příslušnou závadu.“ K námitce podhuštěné přední pneumatiky magistrát uvedl, že toto tvrzení bylo vyvráceno výpovědí svědka nstržm. S.. Žalobce toto mohl namítat na místě spáchání přestupku. Žalobce své tvrzení ničím nepodložil a dle názoru magistrátu bylo důkazní břemeno na straně žalobce. Proto magistrát neprovedl důkaz jeho výpovědí. Provedení důkazu návodem k obsluze by bylo přepjatým formalismem; pro účely správního řízení, v němž je probírán výsledek kontrolní činnosti měřicího zařízení Policie ČR, byl ve spisovém materiálu obsažen návod k obsluze. Postačuje samotný fakt, že se jednalo o schválené a kalibrované měřicí zařízení, které bylo obsluhováno osobami k tomu proškolenými.

50. Žalobci dal magistrát za pravdu v tom, že ověřovací list byl vydán dne 24. 11. 2015, v té době bylo vozidlo bez registrační značky. Ze služební činnosti je magistrátu známo, že předmětné vozidlo bylo dopravnímu inspektorátu předáno do užívání za účasti policejního prezidenta na přelomu února a března 2016.
51. K námitkám k rychloměru magistrát uvedl, že pokud jde o kvalitu a přesnost měření policisty, neznamená skutečnost, že pokud policista neumí přesně citovat z návodu k obsluze, že měření nejvyšší dovolené rychlosti neprovedl v souladu s tímto návodem. I dennodenně používanou věc či činnost totiž často není jedinec schopen popsat do detailů. Oba svědci jsou zařazení jako zaměstnanci Policie ČR, Krajského ředitelství Olomouckého kraje, Dopravního inspektorátu Olomouc. K výkonu svého povolání a k tomuto zařazení je jednou z podmínek i proškolení a následně vydání dokladu týkajícího se oprávněnosti provádět nastavení a měření nejvyšší dovolené rychlosti k tomu užívaných měřicích zařízení. K tomu magistrát odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013–60, bod 46. Na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, vypsané pod fotografií, a záznam z rychloměru byl v dobré kvalitě a jevil se zcela standardní, měřené vozidlo jelo v levém jízdním pruhu a bylo změřeno zezadu a zachyceno v plné jeho šíři a s minimálně 90 % jeho délky, a to včetně tabulky registrační značky, magistrát dovodil, že zde není žádný důvod pochybovat o tom, že měření nejvyšší dovolené rychlosti proběhlo řádně a výsledek činnosti rychloměru je správný. Způsob měření rychlosti byl v nejvyšší možné míře automatizovaný, veškeré údaje rychloměr vyhodnotil samočinně a v případě, že by technické parametry situace nebo nastavení rychloměru neodpovídaly požadavkům na měření kladeným, rychlost vozidla by buď nebyla změřena, nebo snímek vozidla by nebyl pořízen, anebo by snímek vykazoval evidentní anomálie, např. zachycení jen minimální části vozidla apod. Podle magistrátu rychlost vozidla žalobce byla prokázána samotnou existencí standardního snímku z rychloměru. Magistrát neprovedl důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu k tomuto měření a ohledáním místa měření, neboť proto nebyl důvod. Tvrzení žalobce byla výše popsáním dokazováním vyvrácena. Ze stejného důvodu nepřistoupil magistrát k dokazování čtením návodu k obsluze, neboť by to bylo opět přepjatým formalismem.
52. Po prostudování důkazních prostředků magistrát konstatoval, že odpovídají zjištěným skutečnostem, nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, protiprávní jednání žalobce bylo bez důvodných pochybností prokázáno. Magistrát vycházel z výsledku svědků a spisového

materiálu výše popsaného. Policisté prováděli silniční kontrolu při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti a nemají na bezdůvodné poškození žalobce nejmenšího zájmu. Magistrát při rozhodování ve věci řádně zvážil provedené výsledky svědků a konstatoval, že se v rozhodujících údajích shodují a neshledal v nich žádné zásadní rozpory či nesrovnalosti, pro které by o věrohodnosti učiněných výpovědí pochyboval. Svědecké výpovědi se shodují i s podklady, kterými byly listiny zařazené do spisu. Proto magistrát vyhodnotil svědecké výpovědi jako věrohodné, pravdivé a plně prokazující žalobcovo protiprávní jednání. Platnost ověření předmětného rychloměru byla do 23. 11. 2016, měření bylo provedeno policisty, kteří byli seznámeni s návodem k obsluze předmětného měřicího zařízení, neboť se jednalo o dva policisty z dopravního inspektorátu, tedy policisty, kteří tuto činnost běžně provádějí a vlastní nastavení a měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a zadokumentovaný výstup z předmětného měřiče prokazuje přestupkové jednání žalobce.

53. Žalovaný v blanketním odvolání přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu. Skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku. Z podkladů shromážděných ve spise a „stěžejně“ pak z fotodokumentace mohl magistrát vycházet, neboť z nich jednoznačně vyplynulo, že se žalobce při řízení motorového vozidla dopustil přestupkového jednání, které mu bylo kladeno za vinu. Žalovaný se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem magistrátu, který byl uveden v odůvodnění rozhodnutí napadeného odvoláním a souhlasil s tím, že magistrát vzal za podklad svého rozhodnutí záznam o přestupku, podložený ověřovacím listem k danému typu měřicího přístroje, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pořízenými Policií ČR, Dopravním inspektorátem Olomouc, oznámením přestupku sepsaném na místě, zjištěním přestupku, do kterého se žalobce odmítl podepsat i vyjádřit; úředním záznamem, který dokumentuje stav a okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, záznamem o přestupku, jehož součástí je fotodokumentace, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením RAMER 10 C, doloženým ověřovacím listem č. 190/15 vydaným dne 24. 11. 2015 s platností do 23. 11. 2016.
54. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
55. Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. Rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek, proto je třeba vzít v potaz obě napadená rozhodnutí a argument žalovaného, že závěry magistrátu jsou správné. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 (všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: *„Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel*

rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo. Magistrát ve svém rozhodnutí podrobně popsal skutková zjištění a řádně odůvodnil závěry z nich plynoucí. Skutečnosti v dané věci významné pro skutkové a právní závěry a pro vyslovení výroku magistrát popsal srozumitelně, stejně jako úvahy, které ho vedly k vyslovení všech výroků. Taktéž výrok a odůvodnění rozhodnutí žalovaného jsou srozumitelné a dostatečné pro žalobce a jeho obhajobu i pro přezkoumání rozhodnutí soudem.

56. Nedůvodné jsou námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
57. Podle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). Tak tomu je v nyní projednávané věci. V rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.*“ Taktéž v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.
58. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je tedy klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na snímku v podstatě celé (mimo snímek je jen část kapoty) a je patrné, že viditelnost byla dobrá. Vozidlo nebylo vyfotografováno (přibližně) ze stejné roviny, tedy z vozidla jedoucího za ním. Registrační značka vozidla je zcela čitelná. Rychloměr automaticky zaznamenal i GPS údaje, čas přestupku a rychlost měřeného vozidla.
59. Pokud by nebyly splněny veškeré technické podmínky správného měření podle návodu k obsluze a charakteru rychloměru, měření by sám rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu soudu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, podle kterého *„celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.*“ Tento závěr je dle soudu použitelný i v souzené věci a námitky žalobce tento závěr nevyvrátily, ani nezpochybnilly.

60. Tvzení o podhuštění pneumatice žalobce soud považuje za účelové, a to z důvodu, že ho žalobce vznesl až v žalobě a dále proto, že podle svědecké výpovědi policisty S. měřící vozidlo bylo před použitím technicky prověřeno, což je běžnou praxí policie.
61. Měření proběhlo podle dokazování provedeného ve správním řízení rychloměrem, ověřeným dne 24. 11. 2015. Podle ověřovacího listu č. 190/15 bylo ověření platné do 23. 11. 2015. Z uvedeného se podává, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a bylo možné ho použít k měření rychlosti za dodržení návodu k obsluze. Takové použití potvrdily svědecké výpovědi zasahujících policistů. V daném případě magistrát podrobně zjistil všechny okolnosti předmětného skutku, jak soud podrobně citoval výše. Skutkové a právní závěry magistrátu a žalovaného soud shledal jako zákonné. Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35 atp.).
62. Žalobce dále namítal, že je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož magistrát sice konstatoval, že v daném místě platil rychlostí limit 90 km/h stanovený obecně závazným právním předpisem, nicméně nijak neodůvodnil, jak k takovému závěru dospěl. Ani s tímto žalobcovým tvrzením nelze souhlasit. O tom, že měření proběhlo v úseku, ve kterém platil limit omezení rychlosti na 90 km/h, vypověděl při jednání dne 8. 2. 2017 svědek nstržm. Martina S., který byl měření přítomen. Toto zjištění skutkového stavu bylo dle soudu dostačující. Nejvyšší povolená rychlost je zde v souladu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle kterého *řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h-1 a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.*
63. V průběhu jednání neměl žalobce (přesněji jeho zmocněnkyně) žádné připomínky k provedeným svědeckým výpovědím a ani v následném vyjádření ze dne 15. 2. 2017 nezpochybňoval, že k měření jeho vozidla došlo v úseku s rychlostí omezenou na nejvyšší hodnotu 90 km/h. Zákonem stanovené omezení rychlosti na měřeném úseku stěžovatel nerozporoval ani v následném odvolání a poprvé tuto námitku uplatnil až v podané žalobě.
64. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v tomto místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky přestupku, pro který byl žalobce potrestán. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i magistrát, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 90 km/h.
65. Soud k tomu dodává, že je z úřední činnosti zdejšího soudu, dalších krajských soudů, žalovaného a Nejvyššího správního soudu patrné, že zástupce žalobce současně zastupuje větší množství dalších přestupců a často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované“ všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou je v projednávaném případě např. námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41). Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání „typizovaných“ tvrzení automaticky neznamená, že by se správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami vůbec zabývat. Je ale přirozené, pokud správní soudy při hodnocení věrohodnosti a

důvodnosti takových typizovaných tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známe z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud „typizované“ námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení a často právě odkazem na předchozí judikaturu, která tuto „typizovanou“ námitku již dostatečně vypořádala. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobit vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu.

66. K námitkám týkajícím se kontroly vozidla a výměny či podhuštění pneumatik a k otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik u automobilu s měřicím zařízením soud odkazuje na právní názory, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, (bod 26): *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na jeden rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“* S tímto právním názorem se zdejší soud ztotožnil a použil ho i v souzené věci.
67. V projednávaném případě soud neshledal shodně se správními orgány obou stupňů důvod, proč nevyhodnotit jako věrohodnou výpověď zasahujících policistů, že technicky bylo měřicí vozidlo v pořádku a byly provedeny potřebné kontroly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, lze policistu obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. V posuzované věci z ničeho neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka. Krajský soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí poukazuje na výslech svědků a dospívá k závěru, že svědecké výpovědi nepotvrdily žalobcovo tvrzení o podhuštění pneumatik měřicího vozidla (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017-37).
68. Lze uzavřít, že důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu žalobní námitky nevnesly.
69. Veškeré námitky nepochybně žalobce mohl uplatnit již při zjištění přestupku a uvést je policistům a dále v řízení před magistrátem. Je *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „paletu námitek“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla,

neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu správního řízení a soudního řízení správního, které je zásadně řízením přezkumným, kasačním. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

70. Žalobce dále brojil proti tomu, že mu magistrát ve výroku rozhodnutí o přestupku stanovil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení bankovním převodem. V napadené části výroku je uvedeno, že pokuta, respektive paušální částka nákladů řízení „je splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet číslo [...], variabilní symbol [...]“. Dle názoru Nejvyššího správního soudu podle rozsudku ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018-42, však tato část výroku neukládá žalobci povinnost zaplatit pokutu a náklady správního řízení bankovním převodem, pouze jej informuje, na jaký účet a pod jakým variabilním symbolem tak může případně učinit (tyto údaje jsou pro zaplacení pokuty bankovním převodem nezbytné). Lze se však oprávněně domnívat, že pokud by stěžovatel chtěl zaplatit pokutu v hotovosti některým ze způsobů předvídaných v § 163 odst. 3 písm. b) daňového řádu, neměl by s takovým postupem žádné potíže. Zdejší soud se s tímto názorem ztotožnil. Ani tato námitka tak není důvodná.
71. K námitce, že úsek, v němž městská policie měřila rychlost, nebyl označen dopravní značkou, uvádí soud, že § 79a zákona o silničním provozu od 1. srpna 2011 označení měřeného úseku dopravními značkami nevyžaduje. Povinnost obecní (či městské) policie používat dopravní značky IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ vždy nelze dovodit ani ze skutečnosti, že příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, podobu a užití těchto dopravních značek vymezuje – už jen proto, že jde o předpis nižší právní síly než zákon o silničním provozu. Obecní policie je navíc bezesporu nadále oprávněna měřené úseky dopravními značkami označit, užít je lze i v případě automatizovaného měření rychlosti. Pokud tak však neučiní, nelze dovozovat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu se zákonem.
72. Pokud žalobce s odkazem na § 79a zákona o silničním provozu upozorňuje, že účelem provádění bezpečnostních opatření spočívajících v měření rychlosti vozidel musí být snaha o zvýšení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, tak k tomu soud uvádí, že v daném případě nemá pochyb o tom, že účel měření rychlosti byl naplněn, a to s ohledem na skutečnost, že rychlost byla měřena v místě, kde je téměř vždy velmi vysoká hustota provozu poblíž krajského města Olomouce a přivaděče na dálnici. Kontrola dodržování nejvyšší povolení rychlosti působí preventivně tak, že odrazuje řidiče od překračování nejvyšší povolené rychlosti, čímž napomáhá zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37). Jak k tomu dále upozornil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, „...zákonná úprava neznámá, že by bylo nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu...Smyslem citovaného ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné.“.
73. Nedůvodná je námitka, že nebylo prokázáno, že policisté nebyli k měření řádně proškoleni. Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým

rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014–50, bod 36).

74. Neopodstatněná je námitka, že GPS souřadnice jsou v záznamu o přestupku a v rozhodnutí chybně uvedeny a nejde tak o přestupek, protože místo se nachází mimo komunikaci. V záznamu o přestupku, který automaticky pořídil rychloměr, jsou uvedeny GPS souřadnice N 49°33'47.591 E 017°18'44.369. Po zadání těchto souřadnic na serveru www.seznam.cz vyhledávač najde přesně a správně místo spáchání přestupku na pozemní komunikaci mezi obcemi Krčmaň a Olomouc. Žalobce má pravdu v tom, že v rozhodnutí magistrátu (i v příkaz magistrátu a všech předvoláních) - u GPS šířky je namísto dvojčíslí „33“ uvedeno „37“. Jde však pouze o písarskou chybu a toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný uvedl GPS souřadnice ve svém rozhodnutí správně a se všemi podklady rozhodnutí magistrátu se zmocněnkyně žalobce seznámila dne 8. 2. 2017 při ústním jednání, kde obdržela ke své žádosti i kopie listů 1 – 8 správního spisu, a to včetně automatického záznamu z rychloměru. Za tohoto stavu byla nedůvodná i námitka místní nepříslušnosti magistrátu.
75. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nebylo prokázáno, že měření proběhlo na pozemní komunikaci, kde platil rychlostní limit 90 km/h, ale šlo o dálnici, kde je nejvyšší dovolená rychlost 110 km/h nebo 130 km/h. Opaku svědčí provedené dokazování, a to svědecké výpovědi zasahujících policistů (svědkyně odkazem na měření rychloměrem; výslovným tvrzením nstržm. S. ve volné výpovědi i odpovědi na konkrétní cílený dotaz magistrátu) a tyto výpovědi byly v souladu s podklady rozhodnutí (provedenými taktéž jako důkaz při ústním jednání dne 8. 2. 2017), a to oznámeními přestupku, automatickým záznamem z rychloměru a úředním záznamem.
76. Soud nepřisvědčil ani námitce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože se správní orgány nezabývaly tím, zda měření prováděl oprávněný subjekt, dále tím, jaké jsou smluvní podmínky pronájmu zařízení Policii ČR, zejména zda se pronajímatel nepodílí na výnosu z pokut, ani námitce, že participace RAMET a. s., je nepřipustně široká, protože uvedená korporace je vlastníkem a výrobcem rychloměru a autorizovaným metrologickým střediskem, které udělilo rychloměru ověření, a navíc ještě kalibrovala simulátor, na kterém byl rychloměr ověřen.
77. V daném případě se nejedná o obdobný případ jako ve věcech rozhodnutých Nejvyšším správním soudem dne 17. 12. 2014, pod č. j. 9 As 185/2014–27, anebo dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, ve kterých byla nepřipustná participace z důvodu ekonomického zisku na zjištěných přestupcích shledána). V kontextu žalobní argumentace a citované judikatury zdejší soud nepochybuje o zákonnosti provedeného měření rychlosti jízdy žalobcova vozidla. V posuzované věci instalaci a nastavení radarového rychloměru provedli zasahující policisté, stejně jako měření, jak soud podrobně citoval z jejich výpovědi shora. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by vnesl do věci důvodné pochybnosti o nepřipustné participaci – tedy neuvedl žádnou takovou konkrétní skutečnost, jakou by - po srovnání s citovanými případy - mohly být konkrétní výše ekonomického zisku a způsob jeho dosažení.

78. Soud souhlasí s žalobcem v tom, že magistrát (nikoli žalovaný) nesprávně uváděl ke znění některých citovaných obecně závazných právních předpisů, že je užil ve znění pozdějších předpisů, ale již neuvádí kterých. Jediná správná varianta citace je ve znění ke konkrétnímu datu (do konkrétního data; od konkrétního data; k datu vydání konkrétně jmenovaného rozhodnutí; ke dni spáchání přestupku – s jeho případnou konkretizací, jedná-li se o více skutků). Je třeba poukázat také na rozdíl mezi platností a účinností právního předpisu. Citaci „ve znění pozdějších předpisů“ je možné užít, pokud nevystávají pochybnosti o užití různých znění – například tehdy, nedošlo-li od spáchání přestupku do doby vydání rozhodnutí k žádné změně právního předpisu.
79. V souzené věci však uvedená pochybení nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože soud při přezkouvání napadených rozhodnutí magistrátu a žalovaného přezkoumal, v jaké časové verzi tu kterou právní normu správní orgány užily, jak popsal výše. Nemohlo tak dojít k negativnímu dotčení práv žalobce.
80. K požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
81. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29, (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se

skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

82. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
83. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. listopadu 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně